

שהביאנו עד הלום

פרקי אבות עם פירוש "חד גדיא" והפסעם: ג, טז

הוא היה אומר: **הכל נתון בַּעֲבוּרָו**, האדם חופשי בבחירתו. הוא יכול לחטוא, לנתק חפץ או כח חיים מה' ולהעביר לרשותו, אך יש ערבים שאחרים שהמשא העודף יצא מתחת ידיו ויפסיק להגיר בעקבותיו. איכשהו הוא יתגלגל למצב שבו הדבר ישוב לבעליו - האדם יחזיר לה' את השריט. **ומצודה פרוקה על קל הקיים**. גם אם האדם יתחמק מלשוב, עד סוף חייו זה יקרה. ואם לא בגלגול הנוכחי, אז בקדנציה הבאה.

הקנות פתוחה, ניתן לגנוב ממנה, ולא נעצרים על ידי אף שומר בפתח. **והקנוני מקיף**, לא גובה מיד את חובו, אלא מאפשר למי שנכשל לבוא אחר כך, לשוב מרצונו ולהשיב מה שלקח. **והפנקס פתוח**, **והיד כותבת**, הכל רשום. **וכל הרוצה ללון יבוא וילך**, החוטא חושב שהוא גונב מה', לוקח דברים לעצמו לצמיתות, אך באמת הוא 'לווה'. הדבר שהושג שלא כדין ישוב לרשות גבוה, ובינתיים הוא רק ממתין אצלו כהלוואה המחכה לזמן מסוים. בהגיע הזמן - **והנבאים מקוים תדיר בכל יום**, שליחים נאמנים נשלחים לאדם, מפרידים ממנו את זוהמת החטא שדבקה בו, ומשיבים את הדבר שנטל לבעליו, **ונפקעין השליחים מן האדם מדעתו ושללא מדעתו**, בין אם מודע שצערו מה', לכפר עליו, ובין אם לא מודע. **ויש להם על מה שיקמוכו**, כל טיפת צער שהם גורמים, מחושבת. אם לא צריך, לא מענישים. **והדין דין אמת**, האל הנאמן לא מעוות דין. ולמה האל- הנאמן מתנהג עם בריוותיו במידת הדיון הזה? כי **והכל מתקן לקטורה**. האב הרחמן רוצה להביא את כל בניו לתענוג השלם בעולם הבא, שיוכלו להכנס לשם ולהתענג עליו בנינוחות, עם בגדים נקיים.

היואנו על עז"ז

דוקרים פורים

השנה טובה ושמחה נכנסנו אל

השיר הבא היה טרנס. המלחלל הפסיק בלחץ. כולם נאקו

ידיים זה מזה והגחילו אקפולו כל אחד אבד. אני לא מכיר ככה אג הישיבה שלי.

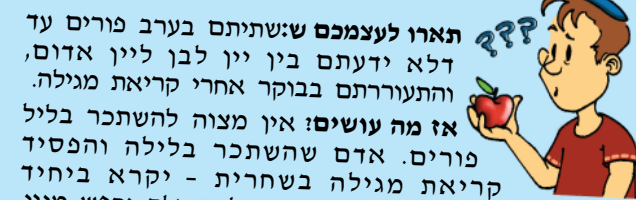
חבר שלי, שנה מזלי, נישל אלי ופיליף ביורה אכנה. חץ פראש שלו פיגה כיפה חצי גדול. סיכנה אלמרי בצורה נחמדה. "מה קרה אכילה שלך?" שאלני אלה. "פורים", הוא חנה, והסגלך.

חבר בא וביקש אקרא אגרי ביחד, במלחלל של שנייה. ארבע קצת אפייטיש! ממה שחשבתי שישלבו חלי, אבל - פורים! מורידים מסכים! הסכמתי. ממש שמחתי. גם הוא. פראש לא שמו אב. או שנקנו אראל אלה. ואם בכל זאת היה מי שלא ראה אג זה פלין טובה - אני לא שמתי אב.

אחרי הדיקוד הזה אלה חבר הליך. נארגתי אבד. הגחתי אשלב, וניסיתי אפיוכר אם גם בשנה שחברה הפקדה פיגה כזאת בטוח שלא. אם היא פיגה ככה, לא הייתי מליח. כמחט בכל מסביב שידר מסביב מולחלן.

שאלני אג חצמי איפה הדסים של הישיבה. יש לא אחד ולא שניים כאלה. כנראה מפוזרים ומפוזרים, נאבדים. פאכאונג אצל אג מחדר פאולו פצבאלי, ואל פקריין

שבת בצהריים
פרשת ויקרא | 214
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

תארו לעצמכם ש:שתיכם בערב פורים עד דלא ידעתם בין יין לבן ליינ אדום, והתעוררתם בבוקר אחרי קריאת מגילה.

אז מה עושים? אין מצוה להשתכר בליל פורים. אדם שהשתכר בלילה והפסיד קריאת מגילה בשחרית - יקרא ביחיד בברכה, ויש מחמירים שלכתחילה יחפש מניין. אם כמה אנשים (פחות ממניין) פספסו את הקריאה בציבור ורק אחד מהם יודע לקרוא בטעמים, יקרא הוא לכולם.

נשים חייבות לשמוע מגילה, וטוב שתשמענה בבית הכנסת. לרוב הפוסקים אשה יכולה להוציא יד"ח נשים אחרות, אך כדי לצאת יד"ח לכל השיטות עדיף שאיש יקרא להן. המנהג הרווח שהקורא לנשים מברך, ויש נוהגים שאחת הנשים תברך. אם יש עשר נשים, מברכים גם בסוף הקריאה. לבן איש חי לא מברכים על קריאה לנשים.

אם שמע את רוב הקריאה, ופספס מעט ממנה - ישלים (בשקט) את החסר מתוך המגילה שבידו, ואם תוך כדי שהשלים, הקורא התקדם בקריאה, ימשיך לקרוא ברצף עד שיגיע לבעל הקורא ועד ההמון הקרוב...

לשמור ולעשות

קורא קבוע

קרוב לשמים

הוא אחד תחומי העניין המרכזיים בבית המקדש, הוא נוגע בנקודות העומק הגבוהות יותר שלנו, והוא מרים את כל המציאות למעלה. נגיעה קטנה בעולם הקרבנות.

בפרשה ה' מצווה אותנו על הקרבנות. במבט פיזי, מדובר בבשר, דם, לכלוך ועוד כמה מרכיבים של משהו לא ממש מלבב, לא כל כך מושך ולא כל כך מובן. משהו שבגלל שהוא לא מובן, הוא לא כל כך מושך ולא כל כך מלבב. כמו הרבה עניינים בתורה.

כדי להבין את עולם הקרבנות צריך ללמוד עליו. ננסה לגעת בו מעט, בעקבות מה שגילו לנו רבותינו (ורא"ב, רמב"ן, רבנו בחיי ועוד): אדם שלם מורכב מגוף ומנשמה. הגוף גלוי לעיניים, והנשמה היא רוחניות שנותנת בו חיים, מקיימת אותו מבפנים, משתוקקת בבערה פנימית לשוב ולדבוק בה' ומניעה את הגוף לעשות זאת בפועל.

כמו באדם, כך בעולם. רבש"ע ברא עולם וגנז בו את אורו, נתן בו נשמה משתוקקת לשוב ולהדבק בה'. לדומם, לצומח ולחי אין יכולת בחירה. הם לא יכולים לשוב בעצמם לה'. אנחנו היינו מרימים את הכל לבורא.

הקרבנות והמנחות שהיינו מקריבים על מזבח האדמה היו מעוררים ומגלים את הרוחניות הגנוזה בעולם ומקשרים אותה למעלה. הקרבן קירב בין אור ה' שבבריאה לבין רבוננו של עולם. הוא היה מאחד אותם.

הקרבן קירב גם בין מידת הדיון למידת הרחמים. כתוצאה מהתרוממות המקריב והעולם, היה מגיע שירד שפע לא רק לפי הרחמים, אלא גם על פי הדיון. לאחר שהאדם העלה קרבן מלמטה למעלה, ירד שפע מלמעלה למטה. שמים וארץ התחברו.

אדם שנכשל מסתובב עם מועקה. הוא רוצה לכפר על חטאו לה', לשוב לקשר נקי עם רבש"ע, אך לא תמיד יודע כיצד. בבית המקדש, המקום בו ה' השרה את שכינתו בתוכנו, היתה דרך. האדם היה משקיע כסף, זמן וכוחות גוף ונפש, מביא קרבן, ומתכפר.

פעולות האדם מתחלקות לשלושה חלקים: מעשה פיזי, מחשבה פנימית ודיבור הנמצא בין שניהם. בקרבן היתה עשייה פיזית, וידוי בפה ומחשבה פנימית של המקריב. להקריב את עצמו ה' לא רצה, אז הוא היה מקריב בהמה, ומקרב בכך לה' את החלק הנמוך, הבהמה, שבתוכו, שממנו הגיע לחטא.

כיום אנחנו חסרים מקרבנות. אבל יש בידנו שני דברים: דיבורי התפילה (ושכנגד הקרבן), והרצון הפנימי שישונו הקרבנות במהרה. והרצון הזה, והחשיבה עליו, פועלים. כך נזכה, בעזרת ה', לשוב ולהקריב קרבנות בפועל ממש, ובמעשה הפיזי הפשוט שלנו, להעלות את העולם המעשי שסביבנו ולקשר אותו יותר למקורו, לבורא העולם.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ קדושי מרכז ה"ד
לע"נ ר' בנימין בן ג'האר ז"ל

מוצאי שב"צ

חבר שלי כל פורים עושה סיבוב בבסיסי צה"ל באזור שלו לקרוא להם מגילה. בלילה וביום. סיבוב ארוך הוא עושה, אחרי הקריאה בלילה הוא חוזר הביתה באזור חצות.

הוא עובד בזה?

בהתנדבות. פשוט בן אדם צדיק.

זה לא גומר אותו?

אתה צריך לראות אותו מדבר על זה. זה נותן לו חיים. "אני זוכה לזכות את החיילים הקדושים שלנו בקריאה", הוא אומר.

אבל זה ממש השקעה גדולה... לא קשה לו?

אתה צודק שזה מאמץ וטירחה, אבל כולנו מוכנים לטרוח בשביל משהו שחשוב לנו ושנאחנו רוצים אותו. לשחק כדורגל זה לא מאמץ? לרוץ הלוך ושוב, לנסות לחטוף ליורב את הכדור ולרדת להגנה לפני שתחטפו גול... גם להכין ארוחת ערב מושקעת לשבת זו השקעה, אבל כיף להשקיע אותה. הקושי הוא להשקיע במשהו שלא באמת מתאים לנו, או שדורש ממנו יותר מדי, או במשהו שנאחנו לא רוצים אותו, או שהתוצאה לא מספיק משמעותית בשבילנו כדי שבמהלך העבודה נתרכז במחשבה עליה ולא בקושי.

הוא כאילו עושה את זה בשמחה כי התוצאה חשובה לו?

לעבוד על טהרת הלב זו השקעה. לעשות מעשים טובים בלי שום מטרה אישית, אלא רק לשם ה' - זה לא קל. לאדם יש נטיה לעבוד כדי לקבל מכך משהו. לפעול למען מישהו אחר למשל, לא כל כך קל לו.

מי שעובד לשם שמים לא מקבל מזה משהו בסוף?

בטח שהוא מקבל מזה. ולא רק בסוף - באותה שניה. את המעלה הכי עליונה הוא מקבל. יצור נברא שלא נשאר רק ברמת הרצון לקבל אלא מתעלה למעבר מזה ומתדמיה לה' בהענקה למען ההטבה שבכך - בשביל זה נוצרה הבריאה.

אמרת "לפעול למען מישהו אחר זה לא קל". ה' הוא כאילו מנישהו אחר?

בתפיסה הראשונה, כן. בהתחלה כולנו תופסים את ה' כמלך שנמצא אי שם בשמים, וכולנו כאן עובדים למענו. אבל ברוך ה' שהאמת קצת שונה. אנחנו לא עובדים בשביל מישהו חיצוני לנו. המקום הכי פנימי בנו קשור בקשר בל ינתק לה'. הרצון העליון והנשגב ביותר שלנו הוא לעשות טוב לעולם, ומאיה זה מגיע? מהרצון של ה'! זה מה שהוא רוצה. אחרי שמבינים שרצון ה' זה רצוננו, ורק היצר נדחק פנימה ומנסה למשוך אותנו לנישה אגואיסטית ומצומצמת בשם "הזכות לפרטיות עצמית", שמחים לעבוד לשם שמים. אין תענוג גדול מזה.

שעת סיפור

במלחמת ששת הימים, בשכונת בית ישראל בירושלים, רבני ותלמידי ישיבת מיר התכנסו במקלט יחד עם אנשי השכונה. היושבים במקלט אמרו תהלים והתפללו. ליד ר' חיים שמואלביץ זצ"ל ישבה אשה שבעלה מירר את חייה במשך עשר שנים, ואחר כך, כשהחליט להפריד ממנה, עזב אותה בלי גט והשאיר אותה עגונה. שמע ר' חיים את אותה אשה אומרת: "רבש"ע, אתה יודע כמה מרורים בעלי אותה אשה יודע כמה סבלתי. רבש"ע, אני סולחת האכיל אותי, אתה יודע כמה סבלתי. רבש"ע, אני סולחת לו. אנא, כמו שסלחתי, סלח לנו והצל אותנו". לאחר שהמלחמה הסתיימה סיפר זאת ר' חיים לתלמידיו בשיחתו השבועית, ואמר: "התפילות שלכם הרקיעו שחקים. אבל מה שהציל אותנו, זו סליחתה של אותה אשה".

המשב"צית:
נתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com

ככל שהמטרות יותר בהירות -
הדרכים אליהן יותר מוארות.
(הרב חן חלמיש שליט"א)